

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Tóth Renáta Hanna ügyvéd (....26.) által képviselt felperes neve(....) kérelmezőnek a Dr. Pataki Norbert Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Pataki Norbert András ügyvéd) által képviselt alperes neve(....) ellenérdekű fél ellen a benyújtóvédjegyoltalmat korlátozó határozatának megváltoztatása iránt indított ügyében a Fővárosi Törvényszék 2019. január 9. napján kelt 3.Pk.../2018/15. számú végzése ellen a kérelmező 16. és az ellenérdekű fél 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

v é g z é s t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Felmerült másodfokú eljárási költségeiket a felek maguk viselik.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság végzésével a benyújtó(a továbbiakban: Hivatal) védjegyoltalmat részben korlátozó M...../46 ügyiratszámú határozata ellen a kérelmező és az ellenérdekű fél által előterjesztett megváltoztatási kérelmeket elutasította, és úgy rendelkezett, hogy az eljárásban felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

A tényállás szerint a kérelmezett - helyesen ellenérdekű fél - a jogosultja a ...17-i elsőbbségű, ... lajstromszámú „K-9” szóvédjegynek, amely a Nizzai Megállapodás szerinti

- 18. osztályba sorolt bőr és bőrutánzatok, ezen anyagokból készült olyan termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba; hámok; pórázok bőrből, szájkosarak, nyakörvek kutyáknak,
- 25. osztályba sorolt ruházati cikkek; felsőruházat, pólók; kéz- és lábszárvédők, védőruházat,
- 28. osztályba sorolt sportcikkek, amelyek nem tartoznak más osztályokba; könyökvédők, térdvédők, védőtömések, sípcsontvédők, kesztyűk (sporttartozékok); eszközök kutyákkal való gyakorláshoz áruk körében áll oltalom alatt.

A kérelmező a védjegy törlését kezdeményezte, mert álláspontja szerint a „K-9” betű- és számpár az általános nyelvhasználatban és üzleti kapcsolatokban elterjedt megjelölés, illetve nem rendelkezik megkülönböztető képességgel.

A Hivatal - utalva a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 2. § (2) bekezdés a) pontjára - a törlési kérelemnek részben helyt adott. A 18. osztály árujegyzékéből törölte a hámok, pórázok bőrből, szájkosarak nyakörvek kutyáknak árukat, a bőr és bőrutánzatok, ezen anyagokból készült olyan termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba árukat pedig úgy korlátozta, hogy ezek köréből kivette a kutyák részére készült és a kutyakiképzéssel összefüggő árukat. A 25. osztály teljes árujegyzékére ugyanezt a korlátozást rendelte. A 28. osztály árujegyzékéből törölte az eszközök kutyákkal való gyakorláshoz árukat, az ide sorolt többi áru tekintetében pedig szintén a kivéve a kutyák részére készült és a kutyakiképzéssel összefüggő árukra történő korlátozást tette. Végül kötelezte az ellenérdekű felet, hogy 278.665 forint eljárási költséget fizessen meg kérelmezőnek.

Az F/4-F/6 alatti dokumentumokból megállapította, hogy a „K-9”, mint a speciális neveltetésű és alkalmazású kutyák megjelölésére szolgáló gyűjtőfogalom a II. világháborút követően jelent meg az Amerikai Egyesült Államokban, onnan terjedt el először az angol nyelvterületen, majd az 1990-es évektől más országokban is. Utalt a „**k...hu**” internetes oldalon 1998. október 21-én megjelent, illetve más cikkekre és a bizonyítékokkal igazoltnak látta, hogy a „K9” megjelölést már a védjegy bejelentésének napján is a speciálisan kiképzett kutyák megjelölésére használták. Ezért a megjelölés jelentésével a releváns fogyasztói kör egyik része, a kutyákat tartók, illetve azokkal hivatásuknál fogva foglalkozók tisztában voltak. A „K-9” szó tehát 18., 25. és 28. osztályokba tartozó áruk egy része tekintetében az áruk jellemzője, rendeltetése vonatkozásában közvetlen és azonnal felismerhető információt közvetít a releváns fogyasztók számára, tehát nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, ezért a Hivatal a Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontjának első fordulatóban meghatározott kizáró okot fennállónak fogadta el.

A második fordulat kapcsán a csatolt dokumentumok alapján megállapította a Hivatal, hogy Magyarországon és világszerte számos, nevében a „K9” megjelölést viselő kutyák képzésével foglalkozó intézmény működik, illetve magának a képzésnek is ez az elnevezése. A kutyafelszereléseket, a kiképzésükhöz szükséges eszközöket elsősorban az ezen tevékenységet végző szervezetek vásárolják, emellett igen elterjedt a fogyasztók körében az interneten, akár külföldi webáruházakból történő vásárlás. Mindezekből a Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy a „K-9” megjelölést a kutyák részére készült és a kutyakiképzéssel összefüggő áruk tekintetében állandóan és szokásosan alkalmazzák, ami részben megalapozza a felhívott jogszabályhely második fordulatóban foglalt kizáró okot is.

A szerzett megkülönböztető képességet a hatóság nem látta megállapíthatónak, ugyanis a szolgáltatott jelentős mennyiségű bizonyítékban a „K-9” megjelölés a „Julius” szóval vagy különféle ábrás elemekkel kombinálva jelent meg, ezek változatai azok, amelyek az intenzív használat következtében ismertek a releváns közönség jelentős része előtt.

Mindennek okán a Hivatal részben törölte, részben korlátozta a védjegy árujegyzékét.

A határozat ellen mindkét fél megváltoztatási kérelmet terjesztett elő. A kérelmező a 25. osztályban valamennyi áru törlését kérte, az ellenérdekű fél kérelme a törlési kérelem elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság - figyelemmel a Vt. 33. § (1) bekezdés a) pontjára, 8. § a) pontjára, továbbá 2. § (2) bekezdés a) pontjára - a kérelmező és az ellenérdekű fél megváltoztatási kérelmét egyaránt alaptalannak találta.

A kérelmező megváltoztatási kérelme alapján nem látta indokát a 25. osztályban feltüntetett áruk teljes törlésének a nem vitatottan kettős fogyasztói körre tekintettel. Irrelevánsnak tartotta, hogy az ellenérdekű fél milyen csatornákon keresztül terjeszti termékeit. Kiemelte a törvényszék, hogy míg a Hivatal a lajstromozási eljárásban a szokásos mértékben tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztó döntéseiből kiindulva vizsgálódik, addig a törlési eljárás lehetőséget ad annak érintésére is, hogy van-e olyan szakmai réteg, amelynek érdekeit a megjelölés kisajátítása sértheti. Okfejtése szerint a divatcikkeket vásárló átlagos fogyasztók - a jelen ügyben releváns fogyasztók egyik része - egy póló vagy nadrág esetében a „K-9” megjelölést nem feltétlenül kötik a kutyaképzéshez vagy speciálisan képzett kutyákhoz. Azonban, ha a kifejezetten kutyakiképzéshez szánt ruhákat jelölik „K-9”-el, úgy a kutyákat kedvelő és/vagy tartó, továbbá a kutyákkal hivatásszerűen foglalkozó szakemberek - az érintett fogyasztók másik köre -, érdeklődési körüknél fogva egyértelműen a kutyakiképzéshez vagy a speciálisan képzett kutyákhoz köthetik a megjelölést. Ez állapítható meg a szokásos alkalmazás kapcsán is, mert a fogyasztói körből jellemzően csak a kutyás kör az, amelyik a megjelölést az általános nyelvhasználatban, illetve az

üzleti kapcsolatokban használja, használhatja.

Az ellenérdekű fél kérelme alapján sem látott lehetőséget az eljáró bíróság a hivatali döntés megváltoztatására. Megállapította, hogy az angol nyelvterületen szójátékból kialakult „K-9” betű és számkombináció a speciális neveltetésű és alkalmazású kutyák megnevezésére szolgáló gyűjtőfogalom. Ezt alátámasztja az 1998-ban közölt „K9-esek” című cikk és **K.V.** 2003-ban kiadott „Kutyakommandó - Igaz történetek rendőrkutyákról” című könyve, amelyek igazolják a megjelölés megjelenését és adekvát használatát magyar nyelvterületen is. Az érintett szakemberek körében tehát a megjelölés leíró jellegűnek minősül, és ez a tényszerű használat bizonyításától függetlenül indokolja a védjegy részleges törlését.

A felhívott kizáró ok második fordulata körében a törvényszék jelentőséget tulajdonított a használat kérdésének. Elfogadta, hogy számos külföldi és magyar internetes honlap, webáruház és egyéb szolgáltatás honlapjai, illetve más dokumentumok tanúsították a védjegy kutyás vonatkozású felhasználását. Ennek cáfolatára nem találta alkalmasnak az ellenérdekű fél részéről csatolt kutyakiképzéssel foglalkozó három magyar szolgáltatótól beszerzett nyilatkozatokat, melyek főként arra vonatkoznak, hogy 2009-ben végeztek-e „K9” megjelölés alatt gazdasági tevékenységet, illetve **P.Cs.** arról nyilatkozott, hogy ismeri az ellenérdekű fél termékeit, **K.J.** egyéni vállalkozó pedig licenc partnere a védjegyjogosultnak. Az a körülmény sem mond ellent a bizonyítékok fenti értelmezésének, hogy **K.V.** könyveinek az ellenérdekű fél állandó támogatója, mert ez nem zárja ki, hogy a védjegy bejelentését megelőzően e témában az író ne publikálhatott volna a tárgyi megjelöléssel illetett szolgálati kutyás egységekről. A 2003-ban megjelent könyv továbbá egyértelmű jelentést adott a „K9” megjelölésnek, függetlenül attól, hogy Európában nem így nevezték a szolgálati kutyás egységeket. Emellett a kifejezést és annak tartalmát a szakmai közönség megismerhette már az idegen nyelvről fordított, 1998-ban megjelent internetes cikkből is. Ebből következően szakmai berkekben, üzleti kapcsolatokban a kifejezést a munkakutyák kiképzését és azok eszközeit illetően szokásosan alkalmazták. Ezt a megítélést nem befolyásolja a megjelölés idegen nyelvi eredete, mert a következetes joggyakorlat értelmében a nem magyar nyelvű kifejezések lajstromozását is meg kell tagadni, ha magyar jelentésük nem alkalmas a megkülönböztetésre.

Az Európai Bíróság szerzett megkülönböztető képesség kapcsán hozott döntéseire hivatkozva az elsőfokú bíróság nem látta alkalmazhatónak a Vt. 2. § (3) bekezdését sem. A csatolt tárgyi bizonyítékokból és iratokból ugyanis az volt megállapítható, hogy a „K-9” védjegy önmagában ritkán, elsősorban pólókon jelenik meg, ott is inkább azok mintájaként és nem árujelzőként. A „K9” kombináció a számlákon szintén egyéb megjelölésekkel, a csatolt övtáskán és más terméken ábrával és a „Unit” szóval együtt jelenik meg. A csatolt és fényképeken látható kutyahámokon a „JULIUS-K9” és a „JULIUS K-9” az uralkodó felirat, tehát az ellenérdekű fél gazdasági tevékenységét a következetes használatban ezek a megjelölések jelzik. Vagyis a „K-9” betű-szám kombináció nem önálló védjegyszerű használatnak, hanem olyan tájékoztató jellegű jelölésnek fogható fel, amely nem válhatott az ellenérdekű félre jellemző árujelzővé, az pedig nem nyert igazolást, hogy azt a fogyasztók hozzá kötnék.

A végzés ellen mindkét fél fellebbezéssel élt.

A kérelmező fellebbezése a végzés részbeni megváltoztatására és a 25. osztályban az oltalomnak valamennyi árura kiterjedő törlésére irányult.

Fenntartotta, hogy a 25. osztály esetében is törlésnek van helye, mert a „K9”/” kifejezés nem

rendelkezik megkülönböztető képességgel, mivel bármely ruhaterméken elhelyezve az átlagfogyasztók és a kutyákkal foglalkozó speciális kör számára egyaránt egyértelmű, közvetlen és azonnal felismerhető információt hordoz, hiszen csak szűk értékesítési csatornákon érhetők el a védjeggyel ellátott termékek. Hivatkozva a csatolt bizonyítékokra rámutatott, hogy amennyiben az internetes forrásokban, filmes alkotásokban, könyvekben a kifejezés minden magyarázat nélkül feltüntetésre kerül, akkor olyan elterjedt és általános megjelölésről van szó, melynek bármely ruházati terméken való megjelenése mindkét fogyasztói kör számára közvetlen jelentéstartalommal bír. A fogyasztók a védjegyet nem az ellenérdekű félhez, hanem kizárólagosan a speciálisan kiképzett kutyákhoz kötik, így az a 25. osztályban nem minősül egyedi szóösszetételnek vagy fantáziaszónak. Hangsúlyozta, hogy az ellenérdekű fél tevékenysége egyértelműen a speciális szintű és célú kutyakiképzéshez vagy a hobbi szintű kutyatartáshoz kapcsolódik, a ruházati cikkeket csak az általa fenntartott weboldaltól, illetve hivatalos forgalmazóin keresztül lehet beszerezni. Ismételten hivatkozott rá, hogy az EUIPO az ellenérdekű fél lajstromszámú uniós „K-9” védjegyét a 25. osztályban törölte. Ellentmondásosnak tartotta, hogy miközben a lajstromszámú „K9” védjegy árujegyzékének 16. osztályából a Hivatal törölte a logók, feliratok, eltávolítható névtáblák kutyahámokon és ruházaton történő használatához megnevezéssel ellátott árukat, addig a 25. osztály tekintetében az alkalmazott korlátozás mellett az oltalmat fenntartotta..

A kérelmező észrevételében a végzést az ellenérdekű fél fellebbezése által támadott részében kérte helybenhagyni, annak helyes indokaira tekintettel. Álláspontja szerint sem a fellebbezési szakban, sem a korábban csatolt bizonyítékok nem támasztják alá a „K-9” megjelölés szerzett megkülönböztető képességét.

Az ellenérdekű fél fellebbezésében a végzés megváltoztatását és a védjegyoltalom korlátozás nélküli fenntartását kérte, és erre irányuló érveket fejtett ki a kérelmező fellebbezésére tett észrevételében is.

Változatlanul vitatta a védjegy leíró jellegét és kiemelte, hogy ezt döntésében az EUIPO sem állapította meg. Álláspontja szerint a kérelmező részéről csatolt amerikai és egyéb külföldi internetes és webáruházi oldalakból tévesen vont le az eljáró bíróság azt a következtetést, hogy a védjegy kizárólag olyan jelekből áll, amit az érintett magyarországi piacon az áru rendeltetésére használnának. Azt sem igazolta a kérelmező, hogy a védjegybejelentés időpontjában a megjelölést a kereskedelemben, az üzleti életben vagy az általános nyelvhasználatban az ellenérdekű féltől függetlenül használták volna. Fenntartotta, hogy az 1998-as cikk, továbbá K.V. könyve nem alapozza meg a felhívott törlési okok alkalmazását. Sérelmezte, hogy a törvényszék nem bírálta el megváltoztatási kérelmének arra vonatkozó részét, hogy a 25. osztályba kizárólag embereknek készült termékek tartoznak, így téves az a korlátozás, miszerint a kutyák részére készített ruházat is beletartozik, hiszen ezek a 18. osztályban vannak. Erre tekintettel ezen korlátozás mellőzését kérte előadva, hogy helye lehet a határozat kiegészítésének vagy hatályon kívül helyezésének is. Vitatta a végzés megállapításait a szerzett megkülönböztető képesség kapcsán is, kifogásolta, hogy nem nyertek teljes körűen értékelést az e körben csatolt, fellebbezésben részletesen felsorolt, 2010-2016 között keletkezett bizonyítékai. Nyomatékosította, hogy csatolt magyar nyelvű katalógusában 61 alkalommal szerepel önmagában a „K9/K-9” árujelző, ezekből szemléltetés céljából példákat is illesztett a fellebbezésbe. Utalt rá, hogy a „K9/K-9” megjelölések után rendre feltűnik a védjegyszerű használat megvalósulását mutató ® szimbólum. Újra hivatkozott az általa előterjesztett nyilatkozatokra, amelyekben a nyilatkozatot tevők kijelentették, hogy 2009-ben nem végeztek az érintett megjelölés alatt üzleti tevékenységet, illetve amelyekből kiderül, hogy a „K-9” kifejezést egyértelműen hozzá kötik. Kifogásolta továbbá, hogy a benyújtott számos tárgyi bizonyíték csak érintőlegesen és hiányosan került kiértékelésre. A szerzett megkülönböztető

képességet kellően igazolja a cégcsoport által 2018-ban elnyert Design Management Díj is, aminek kapcsán annak a ténynek van jelentősége, hogy a rendezvénnyel kapcsolatos kiállítási molinón, valamint a kétnyelvű kiadványban rögzítésre került, hogy „A márka csúcsterméke a K9® (...) Powerhám...”. Ez túl azon, hogy igazolja a védjegyszerű használatot azt is alátámasztja, hogy az ellenérdekű félhez kötik a védjegyet kutyahámokkal kapcsolatban.

Az ellenérdekű fél fellebbezést követően előterjesztett beadványában bejelentette, hogy igazgatósági tagja, **S.Gy.** feltaláló 2019. március 13. napján elnyerte a Hivatal Jedlik Ányos díját, hivatkozott az ennek kapcsán készült és az interneten elérhető kisfilmre, ami megítélése szerint szintén alátámasztja, hogy a „K-9” megjelölést a fogyasztók hozzá kötik. Végül kérte figyelembe venni az Európai Unió Törvényszékének a „K9 Unit” védjegy törlési eljárásában 2019. március 28. napján hozott ítéletét, amiben értékelést nyert, hogy a „K9” az ellenérdekű fél nevének a része, továbbá figyelembe vették az ilyen márkajelzéssel ellátott termékeinek hírnevét is.

A kérelmező és az ellenérdekű fél fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást kellően feltárta, abból a Vt. 33. § (1) bekezdés a) pontjának, 8. § a) pontjának és 2. § (2) bekezdés a) pontjának megfelelő alkalmazásával okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy részben a védjegyoltalom törlésének, részben korlátozásának van helye. Döntésével és indokaival a másodfokú bíróság egyetértett, kizárólag a fellebbezésekben foglaltak miatt az alábbiakat fejt ki.

A Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontja értelmében ki van zárva a védjegyoltalomból a megjelölés, ha nem alkalmas a megkülönböztetésre, különösen, ha kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak, vagy pedig amelyeket az általános nyelvhasználatban, illetve az üzleti kapcsolatokban állandóan és szokásosan alkalmaznak.

Helyesen fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy a fenti jogszabályhely két különböző lajstromozást gátló okot szabályoz. Az első fordulat szerint a leíró jelleg lehetőségét kell vizsgálni, a másik esetben az állandó és szokásos alkalmazás bizonyítottságát. Helytállóan állapította meg a Hivatal, majd a törvényszék, hogy a tárgyi esetben a releváns fogyasztói közönség két részre osztható, egyrészt az átlagos fogyasztókra, másrészt a kutyák kiképzésével hivatásszerűen foglalkozók és a kutyát hobbiból tartók csoportjára, mely utóbbi kör ezen háziállatok közkedveltsége folytán jelentős nagyságúnak tekinthető. Az internet természetéből fakadóan helytállónak fogadható el az a megállapítás is, miszerint az angol nyelvterületen szójáték útján létrejött „K9”, illetve az ezzel lényegileg azonos „K-9” megjelölés a kutyákkal foglalkozó fogyasztói réteg számára egyértelműen a speciálisan kiképzett, munka vagy mentőkutyákat jelentette már a védjegy 2009. november 17-i bejelentési napján is. A csatolt okirati bizonyítékokból nem lehetett azt a kérelmező által állított megállapítást levonni, hogy a „K9” betű- és számpár, illetve annak a fenti értelmű jelentéstartalma a többséget alkotó átlagosan tájékozott, kellően figyelmes és körültekintő fogyasztók számára is ismert lett volna, ezért vonatkozásukban a szóban forgó karakter együttes csupán fantáziaszónak minősül. A másodfokú bíróság egyetértett azzal, hogy döntő jelentőséget az 1998-ban megjelent cikknek és a 2003-ban kiadott könyvnek tulajdonított a törvényszék. Az előbbi bizonyíték függetlenül attól, hogy idegen nyelvről lett fordítva azért értékelhető hangsúlyosan az ügyben, mert közlésére több mint tíz évvel a védjegybejelentést megelőzően került sor. A speciális közönség tehát ezt a számára szakszónak tekinthető kifejezést már ekkor megismerte, azóta pedig más internetes cikkek bizonyossága szerint ez a fogalom gyorsan elterjedt és mindennapi alkalmazást nyert az ilyen

kutyákkal kapcsolatos, valamint a hozzájuk kapcsolódó tevékenységek terén, így nemcsak leírónak tekinthető, hanem ezen körben az üzleti életben, illetve az érintett piacon általánosan és szokásosan használt megnevezéssé is vált. Ezt a megítélést tovább erősíti **K.V.** szintén a védjegybejelentést jóval megelőzően, 2003-ban megjelent könyve, amiben kifejezetten rávilágít a „K9”, és ezen keresztül a „K-9” jelentésére. Ez a két publikáció együttesen kellően alátámasztja, hogy a bejelentés időpontjában a megjelölés nem rendelkezett magában rejlő, eredendő megkülönböztető erővel az a) pontban szabályozott egyik fordulat szerint sem, így nem lehet alkalmas a védjegy alapvető funkciójának, a származás jelzésének a betöltésére.

Nem tartható fenn változatlan formában az oltalom a szerzett megkülönböztető képesség, azaz a Vt. 2. § (3) bekezdése alapján sem. Ebben az eljárásban az várt kétséget kizáróan igazolásra, hogy kifejezetten a „K-9” betű-, írásjel- és szám kombinációt használta a bejelentés időpontjában vagy azt követően olyan kiterjedten és intenzíven az ellenérdekű fél, hogy azt a fogyasztók közvetlen asszociáció útján kizárólag és egyértelműen hozzá kötik. A csatolt dokumentumokból ez nem mutatható ki, mert rendre más feliratokkal, illetve különféle ábrás elemekkel együtt található meg a „K9” vagy a „K-9” karakter együttes. Ezen nem változtat az a körülmény sem, hogy a szövegben az interneten vagy az írott sajtóban magában is feltűnik a „K9®”, illetve ritkábban a „K-9®” jelzés, mert az sehol sem elszigetelten, hanem leggyakrabban a „Julius” szóval, illetve egyéb szó- és ábrás elemekkel közösen tűnik fel, következésképpen az ilyen megjelenés nem eredményezheti, hogy arról az ellenérdekű felet azonosítsák a fogyasztók. Ez a megállapítás vonható le a 2018-ban elnyert Design Management Díj esetében is, amiről szóló ismertetőben szintén más megjelölésekkel együttesen volt jelen a védjegy. Osztotta a végzés érveit a fellebbviteli bíróság az ellenérdekű fél részéről csatolt három nyilatkozat értékelése tekintetében is, mivel azok csupán a nyilatkozók személyes ismereteit tükrözik, így nem szolgáltak releváns információval a védjegyszerű használat kérdésében.

Az ellenérdekű fél elsősorban a védjegybejelentést követő időszakra vonatkozóan jelentős termékforgalmat igazolt. A számlák fejlécén azonban számos esetben egyidejűleg több megjelölés is látható, ahol pedig nem ez a helyzet, az sem igazolja aggálytalanul a „K9” vagy „K-9” karakter kombinációk védjegyjogi szempontból figyelembe vehető használatát. Egyrészt a csatolt katalógusból, illetve egyéb, a fellebbezésben részletesen felsorolt dokumentumból, másrészt a párhuzamos 8.Pkf...../2019. számú ügyben szolgáltatott termékmintákból is az állapítható meg, hogy a támadott védjegy nem egyedül szerepel, hanem mindig további egy vagy több jelzés kíséri azt. Így például a mellékelt kutyahámon, nyakörvön, gumilabdán, táskán, övtáskán és melegítő felsőn magán a terméken, az oldal- vagy a nyaki címkén mindenhol olvasható a „Julius K9” jelzés, és az utóbbi kettőn a „Unit” szó is. Nem lehet eltérő következtetésre jutni a 2019-es Jedlik Ányos díj alapján sem, amiről beszámoló kisfilmben ugyancsak a „Julius - K9®” összetétel szerepel, ezt viseli a híradás címe is. Jóllehet az anyagban elhangzik önmagában a „K9” kifejezés, azonban a filmen bemutatott gyártási folyamatban, valamint a termékeken valamennyi esetben jól látható a „Julius K9” felirat, ezért helytállóan értékelte úgy az eljáró bíróság, hogy a közvetlen képzettársítást az utóbbi együttes szókapcsolat váltja ki a fogyasztókban, ez szolgálhat védjegyjogi értelemben árujelzőként és nem a támadott védjegy.

Az Európai Unió Törvényszékének fellebbezésben felhívott T-276/18. számú ítélete a jelen ügyben nem szolgálhatott iránymutatásként, mivel ott nem a „K-9” volt az ügydöntő kérdés, hanem az, hogy a „K9 Unit” megjelölés második tagja összetéveszthető-e a korábbi spanyol ábrás védjegy „Unit” elemével. Vagyis az elhatárolást a közös „Unit” elem szempontjából végezte el a Bíróság, ehhez képest lényeges tényállásbeli eltérést eredményez, hogy a jelen eljárásban egyrészt nem az összetéveszthetőség, hanem a megkülönböztető képesség megléte vagy megszerzése a kérdés,

másrészt nem a „Unit” szót, hanem a „K9” betű- és szám párost kellett vizsgálni, harmadrészt 2019-ben a Törvényszék nem a jelen védjegy 2009. novemberi, azaz bejelentéskori időpontjára vetítve tett megállapításokat.

A fentiekből következően minden olyan termék esetében, ahol a „K-9” karakterek közvetlen információt tartalmaznak a felhasználhatóságra vagy a rendeltetésre vonatkozóan az oltalmat törölni kellett, az árujegyzék többi részénél pedig az alkalmazott korlátozásnak volt helye.

Az elsőfokú bíróság döntésében valóban nem tért ki külön az ellenérdekű fél azon érvére, hogy a 25. osztályba kizárólag embereknek készült termékek tartoznak, mégsem tekinthető tévesnek a kutyák részére készített ruházatra történt korlátozás. A Nizzai Osztályozás 25. osztálya nem tartalmazza az ellenérdekű fél által állított kitélt, amit az is alátámaszt, hogy a 18. osztályhoz fűzött magyarázó megjegyzés kifejezetten kimondja, hogy nem tartoznak ide, különösen a ruházati cikkek, lábbelik, fejfedők (lásd az áruk betűrendes jegyzékét). Tehát e körben nem kellett külön vizsgálódni, és nem indokolt a sérelmezett korlátozás mellőzése, a végzés kiegészítése vagy hatályon kívül helyezése sem.

Nem látta okszerűtlennek a 25. osztályra vonatkozó döntést a másodfokú bíróság a lajstromszámú védjegy 16. osztályában történt részleges törlés alapján sem, hiszen a védjegy ruházati termékeken való elhelyezése nem általánosságban lett megtiltva, hanem csak azokon a termékeken nem használhatja azt a továbbiakban védjegyként az ellenérdekű fél, amelyek kutyák részére készültek és a kutyakiképzéssel függenek össze.

Súlytalanul érvelt a kérelmező azzal, hogy az ellenérdekű fél tevékenysége kifejezetten a speciális szintű és célú kutyakiképzéshez, illetőleg a hobbi kutyatartáshoz kapcsolódik, és hogy a ruházati cikkeket csak az általa fenntartott weboldáról, illetve hivatalos forgalmazóin keresztül lehet beszerezni, mert a megkülönböztető képesség megítélésénél sem a védjegyjogosult tényleges tevékenységének, sem az áruk terjesztési módjának nincs relevanciája.

Mindezeket értékelve a Fővárosi Ítéltábla a Vt. 79. és a Pp. 389. §-ain keresztül alkalmazott Pp. 383. § (2) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság érdemben és indokaiban egyaránt helyes végzését helybenhagyta.

A fellebbezések eredménytelensége folytán a felek vesztesége-nyertessége az eljárásban azonosnak tekinthető, ezért felmerült költségeiket a Pp. 83. § (2) bekezdés második monda értelmében maguk viselik.

Budapest, 2019. május 21.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Mózsik Tímea s.k.
bíró

